

STEVE BERRY

ATLASKÝ MANÉVR

Atlaský manévr

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Steve Berry

Atlaský manévr – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ATLASKÝ MANÉVR

STEVE BERRY

ATLASKÝ
MANÉVR

Copyright © 2024 by Steve Berry
Translation © 2025 by Martin Verner

ISBN tištěné verze 978-80-7662-794-9
ISBN e-knihy 978-80-7662-800-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-801-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-795-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PODĚKOVÁNÍ

Mé vřelé díky patří Benu Sevierovi, senior viceprezidentovi a nakladateli Grand Central Publishing. Také Lysse Keuschové, mé nové redaktorce, kterou jsem velmi rád poznal. Bylo mi potěšením s ní spolupracovat. Dále děkuji Tiffany Porcelliové za její práci na poli marketingu, Staci Burtové a Ivy Chengové, které se staraly o publicitu, a všem lidem z obchodního a výrobního oddělení, kteří dohlíželi na to, aby kniha byla k mání a dobře dostupná. Děkuji každému zvlášť a všem společně.

Hluboce se skláním před Simonem Lipskarem, mým agentem a přítelem, pro něhož nic není nemožné.

Několik dalších zmínek patří: Jessice Johnsové a Esther Garverové, které nadále zajišťují hladký chod Steve Berry Enterprises; Jonu Baldwinovi, který mě naučil vše o stanech (a předvedl ďábelskou vynalézavost, o které jsem neměl ani tušení); našim řidičům a průvodcům v Maroku, kteří nám poprvé ukázali pohoří Atlas; Rayi Simmonsovi, který nám řekl o námořních sprchách a dalších zajímavostech; a Ami Richterové, která se postarala o moji japonštinu.

A jako vždy nesmím zapomenout poděkovat manželce Elizabeth, která je mi ze všech nejdražší.

Když jsem jako autor přešel v roce 2020 do Grand Central Publishing, setkal jsem se s novým redaktorem Wesem Millerem. Wes byl zkušený profesionál, vedoucí knižní redaktor, jenž měl na starost autory bestsellerů, kteří jsou nejceněnější

a nejspolehlivější akvizicí nakladatelství. Patří mezi ně spisovatelé a spisovatelky jako Douglas Preston, Lincoln Child, Harlan Coben, Joe Ide, Kanae Minatoová, Robin Peguero, Stephen Chbosky, Chuck Palahniuk, Jason Schreier a další.

Měl jsem štěstí, že jsem se ocitl pod jeho ochrannými křídly, a tím spíš jsem se radoval, když jsem se dozvěděl, že Wes sledoval mou práci, ještě než jsem přišel do Grand Central Publishing, a líbila se mu. To ve vztahu s redaktorem není nikdy na škodu. Nedávno Wes z nakladatelství odešel, aby se věnoval nové kariéře mimo tuto branži. Pracovali jsme spolu pouze na čtyřech rukopisech, ale jeho názorů a postřehů jsem si začal postupně velmi vážit. Byl to člověk, který toho příliš nenamluvil, ale když něco řekl, naslouchali jste mu.

Uvedu jeden příklad.

Během dokončování *Faktoru Omega* se vyskytl problém. Drobnost, kterou se mi ale nedařilo adekvátně vysvětlit ani propojit s hlavní dějovou linkou. Nedokázala to ani Elizabeth, když mi text editovala. Oba jsme byli v koncích.

Nikoliv však Wes.

Jen co si rukopis přečetl, nejenže našel příčinu problému, ale nabídl mi také skvělé řešení.

To prostě skvělí knižní redaktoři umějí.

Přeji mu jen to nejlepší.

Chybí mi.

Tuhle knihu věnuji tobě, Wesi.

*Wesi Millerovi,
vynikajícímu redaktorovi
a ještě lepšímu člověku.*

*Věrný muž má mnoho požehnání,
ale kdo se žene za bohatstvím, nezůstane bez trestu.*

Přísluví 28:20

PROLOG

OSTROV LUZON, FILIPÍNY

PONDĚLÍ 4. ČERVNA 1945

23:54

Generál Tomojuki Jamašita pronesl závěrečný přípitek. Před ním, ve spoře osvětleném podzemním bunkru, stálo sto sedmdesát pět mužů. Všichni vojenští inženýři. Zvlášť vybraní. Svého úkolu se zhostili dokonale. Všechno provedli tak dobře a tak rychle, že generál nařídil oslavu. Podávala se smažená hnědá rýže, vařená vejce, opečené batáty a sušené hovězí. Jídlo vydatně splachovali rýžovým vínem. V průběhu posledních dvou hodin pěli vlastenecké písně a hulákali *banzaí*, na zdraví, až do ochraptění. Během těchto vzácných chvil zapomněli na veškeré válečné útrapy.

Na ostrovy ho převeleli loni v říjnu a měl za úkol zastavit rychle postupující americké jednotky. Předtím stál v čele císařské armády při invazi do Malajsie a v bitvě o Singapur. V obou případech zvítězil. Byl velice pyšný na to, jak Churchill popsal pád Singapuru. *Byla to pohroma a největší kapitulace v celé britské vojenské historii.*

Ale tady bylo všechno ztraceno.

Teď nedělal nic jiného, než že oddaloval nevyhnutelné. Válka byla prohraná. MacArthur se vrátil. Japonsko bylo odříznuté. A on sám se ocitl v pasti v horách severně od Manily, trpěl

nedostatky v zásobování a Američané se rychle přibližovali. Několik posledních měsíců nebyl ani tak vojenský velitel, jako spíš předák horníků. A pokladník. Přijímal vklady. Budoval trezory. Aby si v budoucnu mohli bezpečně vyzvednout, co do nich v současnosti vložili.

„Na vás,“ pronesl další přípitek a pozvedl plechový kalíšek směrem k inženýrům. „A na dobře vykonanou práci. *Banzai!*“

Muži jeho přání zopakovali.

Podzemní prostor byl největší ze všech, které doposud vyhloubili, mohl mít dobrých čtyři sta metrů čtverečních a byl osvětlený žárovkami napájenými bateriemi. Bronzové bedny plné zlatých cihel stály podél stěn až do výše osmi řad, každá cihla vážila přibližně pětasedmdesát kilogramů a nesla punc označující přesnou hmotnost a ryzost. Celkem jich tady leželo bezmála třicet sedm tisíc tun.

Obrovské bohatství.

A v okolí bylo ještě sto sedmdesát čtyři takových trezorů, v každém poklad podobného objemu. Pocházel z drancování v asijských zemích, které započalo už v roce 1937 v Číně. Další následovalo v Koreji, Thajsku, Barmě, Francouzské Indočině, Kambodži, Malajsii, Hongkongu, Timoru, Indonésii a Nové Guineji. Státní pokladny, banky, náboženské svatyně, soukromý majetek, muzea, továrny, domácnosti, galerie. Cokoliv a všechno, co bylo možné ukořistit. Obrovská loupež majetku, který jeho původní vlastníci shromažďovali po tisíciletí. Spousta ho už dorazila do Japonska. Zbytek tam měl připlout po moři. Ale Američané začali transport blokovat pomocí ponorek. Lodí teď nebylo možné přepravit nic, a zvlášť něco tak těžkého a objemného jako zlato.

Takže vznikl jiný plán.

Všechno ukrýt v horách na Luzonu a vrátit se pro to až po válce.

Plán se zrodil na nejvyšších místech, dokonce byl připisován samotnému císaři Hirohitovi. V čele zlodějských skupin stálo

několik méně významných princů rozptýlených po dobytých územích, ale na veškeré drancování a zametání stop dohlížel císařův okouzlující a kultivovaný bratr, princ Čičibu, přičemž celý plán pojmenoval *kin no juri*, Zlatá lilie, podle jedné císařovy básně.

„Na každého z vás,“ pronesl princ Čičibu a pozvedl svůj plechový pohárek. „Císař vám vyjadřuje vděk za obětavou práci. Všem vám žehná.“

Inženýři přípitek opětovali a vyjádřili císaři dík s přáním dlouhého života. Mnohým z nich se zalily oči slzami dojetí. Žádný doposud nestál tak blízko člena císařského dvora. Drtivá většina Japonců, včetně Jamašity, pohlížela po celý život na císařskou rodinu s bázlívou úctou. Císař vládl celé zemi, byl velitelem armád, stál v čele národního náboženství a věřilo se, že je živoucím ztělesněním boha.

Čičibu přistoupil až těsně k Jamašitovi a zašeptal: „Je všechno připraveno?“

Jamašita přikývl.

Před několika měsíci přemístil princ Čičibu svou velitelskou základnu ze Singapuru do Manily a rozkázal veškerou uloupenou kořist na asijském kontinentě přepravit na filipínské ostrovy. Tisíce otrocky pracujících dělníků a válečných zajatců trávily několik posledních měsíců kopáním tunelů a vyztužováním podzemí betonem. Každá taková stavba musela odolat zemětřesení, leteckému bombardování, zaplavení a především zubu času. Takže trezory byly konstruovány jako vojenské bunkry. Jakmile byl některý dokončen, princ si ho přijel, stejně jako dnes v noci, osobně zkontrolovat, takže na jeho přítomnosti nebylo nic neobvyklého.

Muži pokračovali v oslavě, svou práci už odvedli. Poslední ze sto sedmdesáti pěti trezorů – byl to tenhle – dokončili před třemi dny. Všechny projekční výkresy, seznamy, nástroje a nářadí byly naloženy do beden a odvezeny. S každým dokončeným podzemním trezorem byli nuceně nasazení dělníci zastřeleni,

těla uzavřena uvnitř. S odsouzcením tam zůstalo také vždy pár japonských vojáků, aby jejich duše pomohly střežit poklad ještě několik let, než bude vyzvednut. Sice to znělo hezky, ale pouze to zastíralo skutečný záměr, který spočíval v redukci očitých svědků.

„Je mapa bezpečně uložena?“ zeptal se princ.

„Je ve vašem voze, který čeká na váš odjezd,“ odpověděl generál.

Poté, co se MacArthur vylodil v Leyte, všechno uspíšili. Dvě stě tisíc nepřátelských vojáků se každý den o něco přiblížilo a japonská vojska pomalu ustupovala stále výš do hor. Na prince Čičibua čekala ponorka, aby ho i s mapou, na níž byl vyznačen každý jednotlivý podzemní trezor, dopravila zpět do Japonska. V divoké krajině zanechali přirozená vodítka. Nenápadná. Těžko rozluštitelná. Jako součást džungle. Všechna podle starověkého kódu zvaného chako. Mapa se vrátí k císaři, který si ji ponechá, dokud nenastane příhodná chvíle k opětovnému vyzvednutí. Možná prohrají válku vojensky, ale finančně Japonsko strádat rozhodně nebude. Stěžejní myšlenka spočívala v plánu, že v rámci sjednaného příměří udrží Filipíny, aby se sem mohli pro zlato vrátit a vyzvednout ho. Jak velké bohatství ukrylí? Větší, než si umí kdokoliv představit. Zhruba padesát tisíc tun drahých kovů.

Pro věčnou slávu císaře.

„Je na čase, abychom vyrazili,“ pronesl Jamašita potichu k princovi. Pak se znovu obrátil k inženýrům. „Dopřejte si jídla a pití. Zasloužíte si je. Je to klidné a bezpečné místo. Uvidíme se ráno při evakuaci.“

Skupina ho počastovala kolektivním *banzaí* a on přípitek opětoval. Všude kolem viděl usmívající se tváře. Pak spolu s princem opustili bunkr a vydali se k jednoduchému výtahu, který vedl sedmdesát metrů vzhůru až na povrch. Cestou si všiml, že dynamit, který měl být umístěn do šachty během probíhající oslavy, je už na místě. Také v samostatném přístu-

povém tunelu byly nálože rozmístěné v rozestupech tak, aby zcela zamezily průchodu, ale nezničily celou štolu.

Generál i princ vystoupili z výtahu a ocitli se v parné tropické noci. Čekali na ně tři střelmistři. Jakmile budou šachta a tunel zavaleny, poslední lidé, tedy těchto sto sedmdesát pět vojenských inženýrů, kteří mají povědomí o přesném umístění skrýší, zemřou. Většina se jich udusí, někteří ale jistě spáchají na důkaz věrnosti císaři obřadní sebevraždu.

Obrátil se k jednomu z vojáků a pokývl.

Roznětky byly aktivovány.

Zaduněly exploze a zem se otřásala, jak nálože vybuchovaly v předem stanoveném pořadí, přičemž každá z nich strhla část průkopu. Poslední nálož vyhodila do povětří hlavní vstup a zasykala ho nánosem hlíny a kamení. Ještě před rozbřeskem bude místo uhrabáno a upraveno, a až džungle za několik týdnů znovu zaroste, nová zeleň završí jejich snahu o zamaskování.

Kráčeli k čekajícímu vozu.

„Co tihle vojáci?“ zeptal se Čičibu na adresu demoliční čety.

„Do rána budou mrtví,“ odpověděl Jamašita.

Tím by mělo tohle zabíjení skončit. A na více než sedmi tisících filipínských ostrovech budou nepřátelé hledat sto sedmdesát pět podzemních skrýší desítky let, i kdyby věděli, že existují.

Nemohl ale nepoložit otázku, která se nabízela.

„A co já?“ zeptal se Jamašita prince „Měl bych zemřít i já?“

„Vy jste vysoký generál císařské armády,“ odvětil princ. „Vázaný přísahou věrnosti císaři.“

Došli k autu.

„To byli i vojáci a inženýři, kteří zemřeli,“ namítl.

Princ otevřel zadní dvířka a vytáhl kožené pouzdro. Z něj pak vyjmul japonskou bojovou zástavu. Červený kotouč na bílém podkladu, z kotouče vybíhalo šestnáct slunečních paprsků symbolizujících vycházející slunce.

Čičibu rozprostřel vlajku na kapotu. „Říkal jsem si, že byste mohl pocítovat znepokojení. Buďme k sobě upřímní. Válka je

prohraná. Všechno je ztraceno. Je na čase zaměřit se na budoucnost. Já se musím vrátit do Japonska a spolu s bratrem na této budoucnosti pracovat. Vy musíte zůstat tady a zadržovat Američany tak dlouho, jak to jen půjde.“

To dávalo smysl.

Mladší muž vytáhl z koženého pouzdra malý obřadní nůž a řízl se do špičky malíčku. Jamašita věděl, co se od něj očekává. Vzal si nůž a také se píchl do prstu. Společně nechali ukápnout krev na bojovou zástavu, což byl rituál starý několik století, čin, který jeho účastníky vázal slibem nejvyšší přísahy.

„Jsme spřízněni,“ řekl Čičibu.

Jamašita náhle pocítil tutéž hrdost jako inženýři. „Důvěru, kterou do mne vkládáte, nezklam.“

„Jakmile tahle válka skončí,“ pokračoval princ, „budeme vás potřebovat. Vrátime se sem a vezmeme si, co je naše. A nám se to podaří, Tomojuki. My se vrátíme. Japonsko přežije. Císař přežije. Do té doby se opatrujte a pak se zase uvidíme.“

Čičibu nastoupil do vozu. Řidič už seděl za volantem. Motor zabľafal, naskočil a auto se vydalo úzkou rozježděnou cestou ze svahu dolů. Jeden z vojáků demoliční čtyř předstoupil před Jamašitu, postavil se do pozoru a zasalutoval. Generál věděl, jaký pokyn chce muž slyšet. „Aktivujte nástrahy. Zabezpečte místo.“

Každá ze skrýší byla opatřena výbušninami a dalšími smrtícími obrannými prostředky. Pokud by se někdo pokusil do trezoru proniknout, zaplatil by za to vysokou cenu.

Z dálky k němu doléhala ozvěna střelby z děl a minometů.

Nepřítel zanedlouho získá nad ostrovy kontrolu.

Akce Zlatá lilie však byla naštěstí dokončena.

SOUČASNOST

KAPITOLA 1

BASILEJ, ŠVÝCARSKO

ČTVRTEK 3. ZÁŘÍ

9:40

Cotton Malone se nemohl rozhodnout, jestli je nebezpečí reálné, nebo ne. Poslali ho sem, aby vyhodnotil situaci, dohlédl na možnou oběť a případně zasáhl. Ale pouze kdyby to bylo nezbytné.

Byly obavy opodstatněné?

Basilejské ulice překypovaly životem. Nebylo divu, když jde o dvoustetisícové město, obchodní a kulturní křižovatku vzkvétající už od renesance. Před šesti sty lety to bylo jedno z významných evropských center. Pomáhala mu poloha. Leželo na strategickém místě, kde se stýkaly Švýcarsko, Francie a Německo. Střed města byl rozdělený řekou Rýn na dvě části. Jedna se obracela k minulosti, druhá žila současností. Staré město se krčilo na dvou výběžcích, které stoupaly od jižního břehu řeky. K vidění bylo plno brečťanu, napůl dřevěné domy připomínaly dávno zaniklé středověké čtvrti, v ulicích s dlážděným povrchem se mísil provoz s pěšími zónami.

Stál u jedné z rušnějších dopravních tepen a slunce ho hřálo stejně jako sáček pečených jedlých kaštanů, které si koupil u neďalekého stánku. Osoba, kterou sledoval, se právě nacházela uvnitř nevelkého butiku na protější straně ulice, vzdáleného asi

šedesát metrů. Byla tam už asi třicet minut. Elegantně upravené výlohy přitahovaly zákazníky a jejich proud neustával. Byla tu spousta kaváren, klenotnictví, obchodů se značkovým oblečením a jeho oblíbené antikvariáty. Spousta antikvariátů. Každý v něm vyvolával vzpomínku na jeho vlastní obchod v Kodani. Provozoval ho už několik let, byl nevelký, ale vkusně zařízený a hlavně dobře zásobený. Nezaměřoval se pouze na bibliofily, ale bral v potaz i turisty, kteří do Kodaně přijížděli. Každý rok končil v zisku, ačkoliv mimoobchodními aktivitami trávil mnohem více času, než by si přál. Zároveň byl tajemníkem Dánské asociace antikvárních knihkupců, což byla jeho první podobná funkce, protože jinak nebyl dvakrát druhý člověk.

Ale nemohl si pomoci.

Knihy miloval. A jeho kolegové taky.

Lidé proudili plynule všemi směry. Mozek mu pracoval na plné obrátky, všimal si i toho nejmenšího detailu, který by v jeho bývalé profesi mohl znamenat problém. Nikdo se ale nezdržoval na jednom místě příliš dlouho, nikdo nikoho nepozoroval. Nic nevypadalo podezřele, až na jedno auto. Tmavý Saab. Parkoval u obrubníku asi třicet metrů od něj, mezi dalšími vozy. Všechny byly prázdné. Vyjma saabu. Seděli v něm dva lidé, jejichž obrysy viděl skrz lehce zatmavené čelní sklo. Řidič vpředu, další osoba na zadním sedadle. Nic z toho by u většiny lidí nevzbudilo nejmenší podezření.

On ale k většině nepatřil.

Byl zkušený agent rozvědky, který pracoval dvanáct let pro Magellan Billet, tajný útvar vyšetřování při Ministerstvu spravedlnosti Spojených států amerických. Patřil k jednomu z prvních rekrutů, které ke spolupráci získala jeho dobrá přítelkyně Stephanie Nelleová, jež jednotku nejen vybudovala, ale stále i vedla. Nedávno se sice dostala do křížku s novým americkým prezidentem, Warnerem Foxem, ale všechny neshody už byly zažehnány a ona byla zpět ve funkci. A ačkoliv Cotton už od

Magellan Billetu odešel do výslužby, tu a tam se ještě nechal najmout, když ho Stephanie dokázala přesvědčit, aby na chvíli opustil svůj obchod. Určitě nastane chvíle, kdy o jeho služby už nebude zájem a on se bude živit výhradně jen jako knihkupec. Dnes ale pro něj ještě měli uplatnění. Tentokrát ho však neangažovala Stephanie. Prokazoval pomoc jinému příteli, s nímž se setkal před několika měsíci v Německu.

Derricku Kogerovi.

Koger byl nedávno jmenován novým sekčním šéfem Ústřední zpravodajské služby pro Evropu. A byl to právě on, kdo v něm probudil zvědavost pohádkou o ztraceném pokladu.

O miliardách v ukradeném zlatě.

Generál Tomojuki Jamašita, který velel japonské armádě hájící filipínské ostrovy a zároveň zodpovídal za utajení válečné kořisti, se v září 1945 vzdal spojeneckým vojskům. V prosinci 1945 byl krátce vyšetřován a odsouzen za spáchání válečných zločinů. O dva měsíce později Jamašitu pověsili.

Proč tak rychle?

Z jednoho prostého důvodu.

OSS neboli Úřad pro strategické služby, který byl předchůdcem CIA, se dozvěděl o sto sedmdesáti pěti podzemních trezorech. Jamašita kategoricky odmítl spolupracovat na jejich lokalizaci a poslední, co Američané chtěli, bylo nechat ho naživu, aby mohl informaci o zlatu roztroubit do světa.

Tak ho pověsili.

Jakmile byl tenhle nespolehlivý článek eliminován a ostrov Luzon byl vojensky uzavřen, do hry se vložil OSS a podařilo se mu najít několik větších skrýší a v nich tuny drahých kovů neznámého původu. Vše bylo z Filipín odvezeno a uloženo ve dvaadvaceti zemích po celém světě. Dělo se to s plným vědomím a posvěcením generála Douglase MacArthura a prezidenta Harryho Trumana.

Proč to proběhlo právě takhle?

Ze tří důvodů.

Za prvé, kdyby se proslechlo, že na povrch vyplavalo takové množství ukradeného zlata, přihlásily by se o něj tisíce lidí, mnozí z nich neprávem, a vlády by se desítky let potýkaly s řešením jejich skutečného původu a vlastnictví.

Za druhé, pokud by tak obrovské množství zlata bylo najednou vrženo na volný trh, devalvovalo by to jeho cenu. V té době většina zemí vázala své měny na americký dolar a dolar byl podložen zlatem, takže jakýkoliv neočekávaný výkyv jeho hodnoty by způsobil celosvětovou finanční katastrofu.

A konečně za třetí, jakmile byli Hitler a Japonsko poraženi, největší hrozbu pro světovou bezpečnost představoval Sovětský svaz. Komunismus musel být zastaven. Za každou cenu. A stovky milionů dolarů z tajného zdroje mohly tomuto účelu bezesporu posloužit.

Takže zlato a stříbro bylo hezky pomalu sváženo na jedno místo, na což dohlížela instituce známá pod názvem Black Eagle Trust. A kam bylo sváženo? Do lucemburské Banky sv. Jiří. A tam tenhle poklad bezpečně leží od roku 1949, zahalen hradbou mlčení, která se však podle Kogera před několika měsíci poněkud rozdrobila.

Fascinující záležitost.

Auto se dvěma pasažéry nastartovalo.

Cotton přestal sledovat vůz a upřel pozornost na vchod do butiků.

Ve dveřích se objevila sledovaná osoba, vyšla ven a vmísila se mezi lidi na chodníku. Byla to jen náhoda, že motor naskočil?

To sotva.

Kelly Austinovou, která pracovala v Bance sv. Jiří, znal jen z jedné fotografie. Co tam měla na starost? To netušil. Řekli mu jen, aby ji hlídal a zasáhl, jen když to bude absolutně nezbytné. Na tenhle poslední detail kladl Koger velký důraz. Proto se Cotton tedy vmísil mezi chodce na protější straně ulice, kteří vůbec netušili, co se tady odehrává, a zabývali se jen svými záležitostmi.

Kelly Austinová kráčela na opačnou stranu, než parkoval saab, který se mezitím odlepil od obrubníku a zařadil se do provozu. Za saabem nic nejelo a před ním se šinulo jen jedno auto. To zrychlilo, projelo okolo Cottona a zmizelo. Ale saab rychlost nezměnil.

Tohle bylo bezpochyby vážné.

Austinová šla po protější straně ulice stále dál. Neotáčela se. Nerozhlížela se. Neváhala. Kráčela pravidelným tempem, v jedné ruce se jí pohupovala taška s nákupem, přes rameno jí visela kabelka.

Vypadala bezstarostně.

Odhodil sáček s kaštany do nedalekého koše, sestoupil z chodníku a propletl se mezi auty až k ostrůvku mezi jízdními pruhy. Tam počkal na první mezeru mezi auty a přešel na protější chodník asi patnáct metrů před Austinovou. Lidé, kteří ho míjeli, kráčeli opačným směrem. Saab se přibližoval, trochu zrychlil a teď už jel na úrovni Austinové.

Zadní okýnko sjelo dolů.

A v něm se objevila hlaveň pistole.

Bylo jasné, že se k Austinové nedostane včas. Byla příliš daleko. Takže sáhl pod sako a nahmatal berettu. Patřila k výbavě Magellan Billetu. Když odcházel do výslužby, směl si ji nechat. Pohled na zbraň vyvolal mezi některými z chodců paniku. Nemohl ji ale schovat.

Soustředil se.

Přiměl se nevnímat všudypřítomný hluk města, který je na celém světě stejný. V jeho mysli se rozhostilo ticho, potlačil veškeré smysly kromě zraku, k němuž upnul veškeré soustředění. Zamířil a dvakrát vystřelil do otevřeného zadního okýnka. Saab okamžitě zrychlil, pneumatiky zakvílely, auto prolétlo okolo něj. Nebezpečí, že osádka bude palbu opěťovat, bylo velké. Proto do otevřeného okýnka ještě jednou vystřelil.

Lidé se rozutekli. Mnozí se přitiskli k zemi.

Saab uháněl pryč jako o závod.

STEVE BERRY

Stačil se ještě podívat na poznávací značku a písmena a číslice si otiskl do své eidetické paměti. Auto právě dorazilo na křižovatku a zmizelo za rohem. Rychle schoval zbraň pod sako a rozhlédl se.

Několikrát se krátce nadechl a vydechl, aby naplnil plíce vzduchem.

Po Kelly Austinové jako by se slehla zem.

KAPITOLA 2

BAJKALSKÉ JEZERO, SIBIŘ

16:40

Kyra Lhota povolila škrticí klapku a člun vystřelil vpřed. To, co o jezeře věděla, ji ohromovalo. Vzniklo v riftu mezi horami zhruba před třiceti miliony let. Byl to nejstarší pozemský zásobník vody. Zadržoval pětinu sladkovodních zásob na zeměkouli. Do jezera ústily tři stovky řek, vytékala z něj ale pouze jediná. Na délku měřilo sedm set kilometrů, bylo až osmdesát kilometrů široké a nejhlubší místo leželo tisíc pět set metrů pod hladinou.

Na mapách vypadalo jako oblouk ve tvaru půlměsíce, rozprostíralo se na jižní Sibiři, prakticky liduprázdné zemi zabírající čtvrtinu ruského území, poblíž hranic s Mongolskem. Pobřeží, které bylo útočištěm pro bohaté i chudé, se táhlo v délce dvou tisíc kilometrů všemi směry, z křišťálově čisté vody vystupovalo třicet ostrovů. Ti chudí se tísnili ve vesnicích a městech, které vyrůstaly ze břehů pokrytých oblázky. Bohatí obývali zalesněné vyvýšeniny a ukrývali se uvnitř drahých dač a jiných nemovitostí izolovaných od světa, přičemž ceny jejich pozemků byly nejvyšší v celém Rusku.

Léto končilo a blížila se dlouhá zima, protože podzim tady trvá vždy jen krátce. V tomto období přicházely silné bouře a brzy se o slovo přihlásí mrazy, jež promění jezerní hladinu

v mohutný kus jednolitého modravého ledu, který bude tak pevný, že unese auta, nákladáky, a dokonce i vlaky.

Dnes ale ještě ne.

Hladina byla zpěněná.

Kyra žasla nad úchvatným pohledem na vodu a oblohu, oboují nezměrné ve své hloubce a nekonečnosti. Syté odstíny modré, i když přeci jen trochu odlišné, jako by dodávaly místu klid a řád.

Nad hladinou vál silný severní vítr, který měl však jen malý vliv na tah tří závěsných motorů upevněných k laminátovému trupu. Motorový člun si pronajala v přístavu na jižním pobřeží, v půjčovně, kam mířili lidé, kteří rádi riskovali a považovali Bajkal za své soukromé hřiště. Její člun byl dlouhý něco přes deset metrů a měl tak velký výkon, že letěl po hladině rychlostí téměř padesáti uzlů.

Stála uprostřed kokpitu, volant pevně v ruce, když v asi půl-kilometrové vzdálenosti zahlédla šípovitý útvar, který představoval další nadupaný člun. Zatáhla za škrticí klapku, motory přestaly táhnout, a nakonec je vypnula. Jejich kvílení sláblo, až utichlo úplně a jediným zvukem, který slyšela, bylo vzdálené hučení druhého plavidla. Sáhla do batohu, vytáhla dvě dýmovnice a odjistila pojistky. Roznětky blaflly a k pozdně odpolední obloze se vznesl tmavý oblak dýmu. Podle toho, co četla o pasažérovi na druhém člunu, na náznak požáru na palubě jiného plavidla by měl zareagovat. Galantnost, i když podmíněná jeho egem, byla součástí jeho povahy.

Ale motorový člun uháněl dál.

Použila tedy třetí dýmovnici a vytvořila ještě víc kouře.

Člun zamířil jejím směrem.

Konečně. Zafungovalo to.

Nachystala se. Rozepnula si koženou bundu, dala vyniknout svým křivkám. Další její zpravodajské informace tvrdily, že jde o bohatého sebestředného playboye, který vydělal miliardy na těžbě mědi a je také zaháčkovaný v zemědělství, stavebnictví

a telekomunikacích. V Rusku to znamenalo, že takový oligarcha musí mít úzké politické vazby, které bezpochyby vedou až hluboko do Kremli.

Což jí napovídalo, že musí postupovat obezřetně a vyvarovat se chyb.

Druhý člun se přiblížil a zpomalil, zhoupl se na vlastní vlně a zvolna zastavil vedle ní. Pasažér odpovídal podobizně z fotografie, kterou jí poslali. Samvel Jerevan. Byl středně vysoký. Měl svalnatou postavu, uhlově černé kudrnaté vlasy. Původem Armén, který se uchytil v Rusku poté, co se rozpadl Sovětský svaz. Tam nesmírně zbohatl, pak znovu navázal kontakt se svou rodnou zemí, koupil bratrovi křeslo v arménském parlamentu a nakonec mu pomohl k postu předsedy tamní vlády. Jeho majetek? Mezi pěti až osmi miliardami eur. Podle několika různých mezinárodních časopisů byl nejbohatším Arménem na světě. Jak hlásí zpravodajci, tenhle primát si náležitě užívá. Žije v honosné rezidenci na předměstí Moskvy. Je ženatý, má pět dětí. To mu ale nebrání, aby se neobklopoval milenkami.

Ženy jsou jeho slabost.

A tak se Kyra podle toho oblékla.

Vzala si těsný černý neopren, který zdůrazňoval její pěknou postavu, blondaté vlasy si stáhla do úhledného culíku.

„Máte nějaké problémy?“ zeptal se Jerevan rusky.

Zvedla nešťastně ruce a přešla také do ruštiny. „Z motorů se začalo kouřit, pak zhasly. Můžete se na to podívat?“

Přikývl a začal manévrovat člunem, aby se dostal blíž. Hodil jí úvazové lano, které omotala okolo palubních oporek. Dávala si pozor, aby stála mezi ním a dýmovicemi, z nichž se stále ještě kouřilo, a bránila přímému pohledu na motory. Jerevan byl milovníkem dobrodružství. Patřily mu rychlé čluny, auta a letadla a nedaleko vlastnil luxusní chatu s výhledem na jezero. Než se mu připletla do cesty, bezpochyby tam měl namířeno. Zpravodajské informace, které měla k dispozici, tvrdily, že na Sibiři tráví spoustu času, protože v okolí vlastní několik dolů.

Naučila se, že nejjednodušší cesta, jak někoho zaujmout, je chovat se přirozeně. Nedělat nic zvláštního nebo podezřelého. Jen samé očekávatelné věci, které jí umožní být o krok napřed. A byla v tom dobrá, proto byly její služby tak drahé. Zákazník, který si je objednal, měl jednu z nejnaditějších kapes, jaké si lze představit, takže se chopila příležitosti a svůj obvyklý honorář zaměnila za provizi ze zisku.

A nebude to v dolarech ani eurech.

Zaplaceno dostane v bitcoinech. Jedno procento ze zisku.

Pokud zpravodajské informace nelhalý, bude to znamenat v přepočtu sedmnáct milionů eur. Za jeden den práce. Čelila sice nějakým námitkám, ale to očekávala, a proto klientovi připomněla, že oběť má vazby nejen na Kreml, ale také na ruskou mafii. Mohly by následovat snahy o odvetu, takže část jejího úkolu spočívala také v tom, že po sobě nezanechá žádné stopy, které by mohly ukazovat nežádoucím směrem. A za tuhle dodatečnou ochranu klient jistě rád zaplatí.

Jerevan dokončil manévr a vypnul motory. Pak se vyhoupl na okraj jejího člunu a chystal se seskočit na palubu, jenže ona k němu rychle přistoupila. Všimla si jeho nosu, který si před lety zlomil a špatně mu srostl. Tenhle drsný vzhled mohl některé ženy přitahovat.

Ukazováčkem mu naznačila, aby šel blíž.

Poslechl ji.

Chytila ho okolo krku a políbila ho. Nebyl ani v nejmenším překvapený a nezdálo se ani, že by ho to popudilo. Naopak přitiskl své rty k jejím a zjevně si užíval pocitu očekávání, co mu cizí žena ještě může nabídnout.

Pevně se k němu přimkla a smýkla jím tak, že je oba strhla přes bok člunu do ledové vody. Byla na to připravená, měla na sobě neopren, který její kůži izoloval od chladu.

On na to připravený nebyl.

Jak ho držela okolo krku, dokázala se během pádu do vody pootočit tak, že na hladinu dopadla po zádech jako první. Sví-

rala ho pevně v kravatě. Ponořili se pod hladinu. Kopala nohama, aby se pod ní udrželi. Zmítal se, snažil se osvobodit, ale voda je nadnášela a eliminovala tak rozdíly v jejich hmotnosti a on neměl pevný bod, o který by se zapřel.

Držela ho ještě pevněji.

Rukama se snažil uvolnit její stisk, ale mělo to opačný účinek, svírala ho o to víc. Teplota vody měla hodně pod dvacet stupňů, což se na Jerevanovi muselo rychle projevit, protože měl na sobě jen plavky a na holém těle lehkou větrovku. Podařilo se jí vystrčit hlavu nad hladinu, jen aby sama zalapala po dechu, aniž téhož luxusu dopřála Jerevanovi. Opět se ponořili a Kyra cítila, jak jeho odpor slábne, sevření rukou na jejích pažích povoluje, tělo ochabuje a nakonec se už vůbec nevzpírá. Pro jistotu ho držela pod vodou ještě několik vteřin, pak ho pustila a vystřelila nad hladinu.

Jerevan se nehýbal.

Zkontrolovala mu tep.

Nic.

Dobře. Ještě tu ale byla jedna maličkost.

Nahmatala zlatý řetízek, kterého si všimla před útokem a který Jerevan nikdy nesundával. Strhla mu ho a v dlani přitom pevně svírala malý ocelový váleček, který se na něm pohupoval jako přívěsek.

Pak odplavala od těla, které se vznášelo na hladině obličejem dolů. Dostala se k oběma člunům a vylezla na ten svůj. Dýmovice už byly vyhořelé. Chvatně se rozhlédla do všech stran, aby zkontrolovala, jestli není někdo na dohled. Byli skoro uprostřed jezera, kilometry od nejbližšího břehu. Rychle se šelilo.

Dobře si to načasovala.

Odvázala Jerevanův člun a nechala ho volně driftovat. Budou si myslet, že si chtěl zaplavat a utopil se, studená voda zahladí všechny stopy po škrcení. Vyhodnotí to jako nešťastnou náhodu. Nebude koho za to vinit.

Dopřála si chvilku na oddech.

STEVE BERRY

Ticho narušovalo jen šplouchání vody narážející do trupu.
První část měla za sebou.
Nahodila motory.
Teď začíná ta druhá.

KAPITOLA 3

LUCEMBURK LUCEMBURSKÉ VELKOVÉVODSTVÍ 10:00

Catherine Gledhillová se na první čtvrtek v měsíci jako obvykle těšila. V Bance sv. Jiří, jedné z nejstarších finančních institucí na světě, byla zaměstnána dvacátý šestý rok. Banka vznikla v Itálii téměř sto let předtím, než Kolumbus přeplul Atlantik, a nejprve jen přijímala vklady a poskytovala úvěry. V 17. století se už významně podílela na námořním obchodu, financovala krále, královny a císaře a také například Nizozemskou východoindickou společnost. Na rozdíl od svých konkurentů přestála staletí, prokázala jistou velkorysost a odolnost, nepodléhala finančním panikám ani válkám a revolucím. Poté, co Napoleon vtrhl do Itálie, potlačil činnost nezávislých bank, což sice vedlo v roce 1805 k jejímu zavření, ale nikoliv k likvidaci. Banka se přestěhovala z Janova do Lucemburku a po událostech ve Waterloo začala zase podnikat a zařadila se po bok mnoha dalších soukromých finančních institucí, které se ve velkovévodství usídlily.

Nebyli zde žádní akcionáři ani regulační orgány. Zvláštní lucemburský zákon umožňoval bance volně obchodovat na mezinárodní úrovni a tato činnost byla osvobozena od místních daní. Instituce trvale obchodovala se soukromým kapitálem

a vydělávala na něm. Neměla mnoho klientů a i ty nemnohé si vybírala, všichni se jimi stali výhradně na vyzvání. Toto privilegium požívalo navíc jen několik jednotlivců. Většinou se jednalo o korporace nebo institucionální investory. Několik vlád. Královské rodiny. Dokonce jiné bankovní domy. A banka naopak neprovozovala žádné retailové aktivity, jako je správa běžných a spořicíh účtů. Vše se odehrávalo na velkoobchodní úrovni. Banka se věnovala službám jako správa aktiv, nákup a prodej deviz nebo drahých kovů, či poskytovala selektivní půjčky a úvěry, většinou na financování velmi rizikových projektů, které však přinášely vyšší výnos z investice než běžný trh. Její obchodní model představoval křehkou rovnováhu mezi riziky a zisky a byl vystaven na míru klientům, kteří si mohli dovolit hrát s vysokými kartami. A měla jednoho dlouhodobého zákazníka, který k obapolné spokojenosti využíval v tichosti její služby uplynulých pětasedmdesát let.

Ústřední zpravodajskou službu.

Ale tohle spojení mělo brzy skončit.

„Můžeme začít?“ obrátila se na ostatní. Šest jejích kolegů sedělo v pohodlných černých kožených křeslech rozmístěných okolo dlouhého oválného konferenčního stolu se skleněnou deskou.

Všichni se honosili titulem konzula a každý jednatel zastupoval jeden kontinent, přičemž ten jihoamerický měl ve svém portfoliu ještě Antarktidu, ačkoliv tam se dosud žádné jejich investiční operace neodehrály. Všichni byli vysoce úspěšní v celém spektru mezinárodního finančnictví. Dva členové, francouzský a španělský, měli hraběcí titul a zdědili velké rodové majetky. Tři další byli bývalí šéfové konkurenčních finančních institucí, kteří odešli předčasně do důchodu, aby mohli zaujmout tuto pozici. Šestý byl penzionovaný zakladatel evropské investiční společnosti zaměřené na spekulativní operace s vysokou mírou rizika, ale tomu odpovídajícími výnosy. Ona byla sedmou členkou, první konzulkou, kterou si ostatní zvolili do svého čela, a tím pádem nezastupovala žádnou konkrétní ob-

last, ale reprezentovala banku jako předsedkyně správní rady a výkonná ředitelka. Všichni bydleli v Lucembursku, což byla podmínka členství, ale většina měla dvojí občanství.

O bankovních operacích nikdy nic neproniklo na veřejnost. Všechno se odehrávalo v naprosté tajnosti za zavřenými dveřmi. Catherine představovala třetí generaci Gledhillových, která v bance pracovala. Její dědeček byl také prvním konzulem. Otec to ale dotáhl jen na zástupce Severní Ameriky, zjevně za to mohl jeho sklon k alkoholu, který ho nakonec zahubil.

„Zahajuji zářijovou schůzi.“

Seděla vzpřímeně v koženém křesle, světlé, ale tu a tam už prošedivělé vlasy měla pevně stažené do drdolu. Na sobě měla šedou hedvábnou blůzu a antracitovou sukni úzkého střihu, který zdůrazňoval její štíhlou postavu. Oboje od Chanela. Žádné šperky, vyjma drobného přívěsku. Byl to dárek od dědečka. Svatý Jiří na koni. Jak případné.

A symbolické.

Místnost kolem ní zdůrazňovala slavnostní ráz shromáždění. Mahagonové obložení s matnou patinou, kterou dřevo získalo po desetiletích leštění. Těžké dekorativní závěsy. Vkusné starozitnosti. Jediný dotek moderny představovalo sklo na konferenčním stole a monitor, který nepřetržitě snímal elektronická zařízení. Pobyt v téhle místnosti, z níž vyzařoval úspěch, měla vždycky ráda. Stěny byly ozdobené zarámovanými fotografiemi. Žádné popisky nebo nadpisy. Pouze záběry zachycující úspěchy, o nichž všichni věděli. Aktuálně to byla ropná plošina v Severním moři. Naleziště zemního plynu v Ghaně. Italské textilní závody. Britské filmové studio. A německá automobilka. Fotografie se měnily třikrát za rok, aby ukazovaly vždy ty nejaktuálnější investiční akvizice.

Prošli osmibodový program, zabývali se možnými scénáři vývoje, některé vypadaly nadějněji, jiné méně. Banka jen málokdy provedla neúspěšný obchod, protože měla dosti přísná pravidla na upisování a požadavky na záruky. Samozřejmě že

podstupovala riziko. Ale nikdy ne bezhlavě. Za to, že fungovaly kontrolní mechanismy a přiměřená zodpovědnost, mohla skutečnost, že všech sedm konzulů, kteří seděli okolo stolu, bylo odměňováno podle celkové bilance banky. Veškeré ztráty tedy doslova financovali ze svých kapes. Vyřízení celé dnešní agendy jim zabralo sotva hodinu. Měsíční schůze netrvaly ostatně nikdy dlouho. Zaklapla kožené desky, do nichž byl vytlačený červený kříž svatého Jiří.

„Nyní vás musím informovat o aktuálním dění,“ řekla. „Všechny interní záležitosti jsou pod kontrolou.“

Jak jinak.

Banka svatého Jiří hospodařila podle posledního vyúčtování se 4 556 298,67523984 bitcoinu, které byly zobchodovány během uplynulého desetiletí. Získala je různými způsoby. Některé operace byly legální, většina ne. Aniž by se to ve světě vědělo, banka byla zdaleka největším držitelem této měny na planetě. V tuto chvíli vlastnila dvacet tři procent jejich celkové sumy. Bitcoin existovaly v anonymitě výhradně kybernetického prostoru a byly uloženy ve 4 312 samostatných elektronických peněženkách, z nichž každá byla chráněna čtyřiaadvacetimístným přístupovým kódem.

Soukromým.

Kódy klíčů se vždy po několika dnech měnily podle nahodilého systému, aby byla zaručena jejich nejvyšší bezpečnost. Žádný papírový záznam o těchto čtyřech tisících tři sta dvanácti klících neexistoval. Všechny byly spravované ze speciálního serveru, který nebyl připojený k internetu a byl zabezpečený složitým počítačovým kódem navrženým tak, aby znemožňoval jakýkoliv průnik zvenčí. Proto nesl označení *air gap* server. Přístup k tomuto serveru mělo jen pět osob. Ona byla jednou z nich. Tři další byli v tuto chvíli v bance a pracovali. Tou poslední byla Kelly Austinová. Ale ta včera odjela na plánovanou dovolenou do Švýcarska.

„A Samvel Jerevan?“ zeptal se jeden z konzulů.

„To je také v řešení. Právě teď.“

I v téhle záležitosti hrály roli soukromé klíče.

Ve své podstatě nebyl bitcoin nic víc než jedničky a nuly v počítačovém programu, který generoval matematické úkony, jež k řešení vyžadovaly jedny z nejrychlejších a nejvýkonnějších počítačů na světě. Pokud je však řešili lidé, kteří si velice případně říkali těžaři, posílal jim tentýž počítačový program „odměnu“ v podobě této virtuální měny. V bance toho nyní také využívali a každých deset minut získávali 3,125 bitcoinu. Čtyři sta padesát denně. Že to vypadalo zvláštně? Divně? Vlastně ne. Tito „těžaři“ se jen málo lišili od běžných zlatokopů, kteří při hledání zlata kdysi kopali v zemi nebo drahý kov rýžovali vymýváním písku v potoce. Obě činnosti vynášely, tehdy i teď. Jedna tradičním způsobem, druhá prostřednictvím něčeho nového a odlišného.

Ale přesto cenného.

Zlato bylo těžké, objemné a složitě se transportovalo. Bitcoin existovaly ve světě počítačů, lehko se skladovaly a mohly se přesouvat po celé planetě rychlostí světla. V současnosti bylo přibližně dvacet milionů bitcoinů uloženo ve třech stech milionech virtuálních elektronických peněženek, přičemž každá z nich byla přístupná pouze po zadání privátního alfanumerického čtyřřadvacetimístného kódu, který náležel každému majiteli. Mít takový kód znamenalo mít i přístup k bitcoinům. Jaké jmění měla banka v současné chvíli v držení? V přepočtu na eura téměř dvě stě dvacet bezpečně uložených miliard.

Ale co bitcoiny Samvela Jerevana?

Z jeho pohledu teď byly ve velkém ohrožení.

V průběhu let získávala banka mince prostřednictvím tajné těžby, exkluzivních nákupů a obchodování. Ale poslední dobou se nejrychlejší a nejsnazší cestou jevily krádeže. Pro lidi, kteří se nebáli, byli odhodlaní a vyznali se, to byl vlastně velice snadný způsob, jak se bitcoinů zmocnit. Také Kyra Lhota k takovým lidem patřila.

„Jerevanovy peněženky bychom měli být schopní přesměřovat na naše účty ještě dnes,“ řekla Catherine ostatním konzulům.

Přikyvování naznačovalo spokojenost.

I ona tuto informaci kvitovala.

Pojďme k dalším záležitostem.

„Akce v Maroku se uskuteční, jak bylo naplánováno,“ řekla. „Veškeré přípravy běží. Takže zítra se tam letecky přepravíme. Těším se, až se tam všichni shledáme. Zároveň očekávám, že večer dostanu dobré zprávy z Mexika. Jakmile se tak stane, dám vám všem vědět.“

„A CIA?“ zeptal se další z konzulů.

„Musí přece vědět, že je naše partnerství u konce. Ale mám plán, jak jim to dát naprosto jasně najevo.“

KAPITOLA 4

ŽENEVA, ŠVÝCARSKO

10:40

Cassiopeia Vittová procházela chodbou. Stěny kolem ní byly z nerezové oceli a vyleštěné tak, že vypadaly téměř jako zrcadlo, na podlaze hladké šedé terrazzo. Každých deset metrů následovalo okno s dvojitým zasklením, za nímž se otevíral výhled do tlumeně nasvětlené chladicí místnosti. Tyto podzemní prostory vznikly v sedmdesátých letech, byly protkány těžkými sloupy, které měly za úkol odolat i zemětřesení, a přepaženy metr silnými kamennými stěnami. Sloužily jako depozitáře švýcarských bank, jež byly ideálním místem k bezpečnému uložení velkého množství zlatých cihel. Ale tenhle byznys už před časem skončil. Teď byly prostory přetvořeny v jiný depozitář, kterých na planetě zas tak moc není.

V banku vín.

Využívali ji nadšenci z celého světa, kteří chtěli bezpečně zajištěné místo pro uložení svých drahocenných lahví. Podle informací, které si v předstihu zjistila, tady bylo v současné chvíli uskladněno jednačtyřicet tisíc lahví a pro dalších padesát tisíc tu bylo ještě místo. Hlavní část klientely tvořili bohatí sběratelé, bankéři, diplomati a ředitelé velkých společností. Někteří tu měli uložené až dva tisíce lahví. A poplatky? Za každou lahev pouze čtvrt švýcarského franku měsíčně. Docela dobrá cena,

když si člověk uvědomí, že jde o podzemní prostory bez jakýchkoliv teplotních výkyvů, s řízeným osvětlením, žádnými či jen minimálními vibracemi a konstantní vlhkostí.

Šla dál.

Třebaže žila v jižní Francii uprostřed světoznámých vinic, nikdy nebyla vinařský fanatik. Pravda, tu a tam ocenila sklenici dobrého nápoje, ale nikdy by neutratila desítky tisíc eur za něco k pití.

Nebyla to věc, do které by chtěla investovat.

Ale pokud by k sobě měla být upřímná, obchodování nebylo její silnou stránkou.

Jej rodiče z ní udělali jedinou majitelku jednoho z největších evropských podniků. Jmenoval se Terra. S obchodem začal ve dvacátých letech minulého století její děda, který dovážel uhlí, nerosty, drahokamy a zlato z celého světa. Otec společnost ještě rozšířil a nyní se její obchodní záběr rozprostíral od nejdražší elektroniky po součástky do letadel a raketové střely. Vypadalo to, že poptávku nelze nikdy uspokojit. Do řídicích pozic dokázal dosadit ty správné lidi a ona v tom po jeho smrti pokračovala. Díky tomu měla čas soustředit se na svůj dlouhodobý projekt. Jejím záměrem bylo vystavět francouzský hrad, od základů a pouze za použití materiálů, nástrojů a technik odpovídajících 13. století. Jistě, bylo to náročné, ale šlo o její sen a už byla asi ve čtvrtině cesty, ačkoli se objevilo několik komplikací, které ji stály dost času a peněz.

Před třemi dny, kdy zrovna pracovala na stavbě, jí ale zavolal Cotton. Oznámil jí, že jeho starý známý, Derrick Koger, ho požádal o pomoc v nějaké záležitosti ve švýcarské Basileji. Současně bylo třeba navštívit jakýsi depozitář v Ženevě. Čas hrál velmi důležitou roli. Proč? To jí nevysvětlil. Nebylo to ovšem nijak neobvyklé, občas služby podobného druhu potřeboval. Nedostatek informací byl nepsaným pravidlem. Když se jí ale Cotton zeptal, jestli do toho jde, ani na vteřinu neváhala.

Když do toho jdeš ty, jdu do toho i já.

Popravdě, udělala by skoro všechno, o co by ji požádal.

Zpravodajské informace naznačovaly, že banka vín je vlastně jen zástěrka pro jiné úložiště, které tady zůstalo z dávné minulosti, a že by v něm mělo být uskladněno obrovské množství zlatých cihel. Mělo by jít o část Jamašitova pokladu vykopaného na Filipínách po druhé světové válce, tajně převezeného do Evropy a nakonec spravovaného institucí, která byla známá pod názvem Black Eagle Trust. Depozitář vín patřil i přes množství fiktivních společností lucemburské Bance svatého Jiří, která udržovala velice dlouho tajný úřadek s americkou CIA, organizací, jež dala instituci Black Eagle Trust vzniknout. To zlato stále existuje? Přesně tohle chtěl Koger zjistit, takže ji vybavil tajným přístupovým heslem, které by jí mělo zajistit přístup do záhadného trezoru.

Fungovalo to.

Když sdělila heslo obsluze u vstupu v přízemí, okamžitě jí ukázali, kde je výtah, a poradili jí, aby sjela do podzemí a vydala se kolem chladicích komor k ocelovým dveřím na konci chodby. Tam pak bude muset zadat osobní kód, který odemkne zámek. Kód znal jenom majitel trezoru.

Zabočila za roh a spatřila ocelové dveře.

Celé to bylo tak vzrušující. Jak by také ne?

V roce 1945 Japonci ukryli s požehnáním samotného císaře tuny uloupeného zlata. Zakopali ho na Filipínách v rámci operace s názvem Zlatá lilie. Celé to bohatství mělo posloužit jedinému účelu. Obohatit císařskou rodinu. Ani japonská vláda, ani japonský lid se o tom neměly dozvědět, natož z toho něco mít.

Ale dopadlo to jinak.

Japonsko prohrálo válku a ztratilo i Filipíny. A v roce 1946 objevila velkou část zlata americká zpravodajská služba. A zbytek? S největší pravděpodobností stále leží pod zemí. I když se říká, že z kořisti si během své dvacetileté vlády uloupil kus také filipínský prezident Ferdinand Marcos a že něco našli

i různé hledači pokladů. Ale že by zlato bylo tady? Ve Švýcarsku? Podle toho, co jí řekli, trezor za ocelovými dveřmi by měl ukrývat nemalou část zlata, které Američané zrekvírovali jak nacistům, tak Jamašitovi. I když to byl vlastně nesmysl. Jamašitovi z toho nikdy nepatřilo ani zrnko.

Dívala se na číselný zámek.

Heslo fungovalo, tak možná bude fungovat i kód.

Šest písmen. Pamatovala si je.

Vytukala je na klávesnici.

Červené světlo se změnilo na zelené a současné cvaknutí elektronického zámku dávalo tušit, že se odemkl. Kogerovy zpravodajské informace byly zjevně správné.

Otevřela dveře.

V místnosti bez oken se rozblikaly zářivky. Prostor vymezovaly stejné blyštivé ocelové stěny a naleštěná betonová podlaha jako na chodbě a měřil přibližně sto metrů čtverečních.

A byl prázdný.

Nebylo tam vůbec nic.

Rozezvučel se alarm.

Hlasitý. Ohlušující.

KAPITOLA 5

Kelly Austinová stála v pekařství. Utekla tam během přestřelky, auto se staženým okýnkem sotva zahlédla. Na něj pak začal střílet někdo z ulice, ale ve všeobecném zmatku nestačila postřehnout kdo. Ani ji nenapadlo rozhlížet se kolem, aby zjistila víc. Místo toho se rozeběhla opačným směrem a vlétla do prvních dveří, které se jí naskytly.

Dovnitř za ní vběhli i další lidé, ve tvářích se jim zračily obavy. Stejně jako v její. Strach se u ní projevil ostrou bolestí v žaludku. Nikdy ji nenapadlo, že její práce může být nebezpečná, myslela si, že má všechno pod kontrolou. Ale kdyby ten člověk na ulici nezačal střílet, už by byla mrtvá.

Včera odjela z Lucemburku a vydala se na plánovanou pětidenní dovolenou. Nebylo na tom nic neobvyklého. Během let, co byla v Bance svatého Jiří zaměstnaná, podnikla už spoustu takových cest. Pracovala jako ředitelka zvláštních technologií, což znamenalo, že vytvořila a řídila jedny z nejsofistikovanějších počítačových systémů na světě. Ačkoliv existence Banky svatého Jiří sahala hluboko do minulosti, páteř její současné činnosti představovaly operace podporované vyspělými počítačovými programy.

A většinu jich vytvořila ona.

Propletla se mezi lidmi natlačenými v pekařství a stoupla si blíž k výloze. Po autu nebylo ani památky. A kde je člověk, který střílel z chodníku? Nikde ho neviděla. V okolí se rozezvučely

desítky sirén. Kdo se ji pokusil zabít? Banka? To nedávalo smysl. Z mnoha důvodů.

Tak kdo?

Napadla ji jediná možnost.

Rychle znovu vykoukla ven, ale neviděla nic nebezpečného. Nikdo ji nepronásledoval. Nikdo nepátral po okolí. Na okamžik zahlédla svůj odraz ve skle výlohy. Vypadala vyděšeně. A jak by taky ne? Z lidí v pekařství nevypadal nikdo nebezpečně. Ale nakolik se mohla spolehnout na své instinkty? Příjíždějícího auta si taky vůbec nevšimla.

Snažila se zhluboka dýchat a uvolnit se, i když při každém nádechu měla pocit, že ji v krku řeže hromada střepů. Ucítila vůni čerstvého chleba a čokoládových cukrovinek. Jedním z důvodů, proč se rozhodla vydat se na dovolenou do Basileje, byly právě sladkosti. Zbožňovala je.

Odjakživa.

Pocházela z malého města v jižním Illinois a urazila dlouhou cestu, než se dostala až sem. Její táta byl dělník v továrně vyrábějící traktory. Matka se starala o domácnost, ale ji většínou ignorovala, protože hlavní péči věnovala dvěma Kellyiným bratrům. Aby to Kelly vydržela, plně se věnovala sportům a počítačům, obojí jí umožňovalo uniknout realitě a dávalo šanci vyniknout. Jako teenagerka trávila čas na lakrosovém hřišti tréninkem a ověřováním vlastních sportovních limitů – nebo u počítače, kde se sama učila programovací jazyky Pascal, COBOL, Fortran, Python a C++. Vypracovala se a stala se dobrou sportovkyní. Ve druhém ročníku střední školy se jí ozvaly z Big Ten a Pac-12 a ona si nakonec splnila svůj sen a během studií hrála lakros za univerzitu.

Vystudovala počítačové vědy a začala pracovat pro vládu Spojených států, nejprve pro armádu, pak pro Národní bezpečnostní agenturu. V osmadvaceti se jí navždy a zcela zásadně změnil život. Jedné sobotní noci jí před auto nečekaně skočil jelen, a jak se mu vyhýbala, sjela ze srázu. Hodinu ji vystříhá-

vali z auta hydraulickými nůžkami. Během následné urgentní operace ztratila spoustu krve. Poškodila si míchu a strávila dva roky na kolečkovém křesle. Musela podstoupit dlouhou a náročnou fyzioterapii, aby se znovu naučila chodit, a také řadu plastických operací, aby jí zrekonstruovali poraněný obličej. V jednu chvíli na operačním stole dokonce zemřela a prožila známý pocit vystoupení z vlastního těla, vznášela se nad ním, přitisknutá pod stropem, a shlížela dolů na chirurgy, jak se ji snaží zachránit. Její tvář dole vypadala jako vosková maska, plet měla matnou a bez života, oči zavřené a výraz nepřítomný. Po jejím pravém boku se rozzářilo hřejivé světlo, vedle ní usedl anděl. *Jsi připravená jít domů?* zeptala se jí ta bytost. Zavrtěla hlavou. *Ještě toho mám spoustu před sebou.* Anděl se usmál a zmizel. Pak ji resuscitovali a po elektrošoku jí zase naskočilo srdce.

Z tohoto prožitku si odnesla dvě zkušenosti.

Zaprvé, andělé jsou dost hustý. A zadruhé, od toho dne hledala a ctěla jen absolutní pravdu. Byla to její zvláštní schopnost, která jí až doposud dobře sloužila. Dokonce jí před několika týdny napověděla, že je třeba něco udělat.

Takže zavolala do Langley.

Na ulici se objevily dva policejní vozy, majáčky blikaly, sirény kvílely. Vyrojili se policisté v uniformách. Napadlo ji, že je požádá o pomoc, ale dosah banky byl enormní. Catherine Gledhillová znala spoustu lidí, kteří znali ještě větší spoustu lidí. Ne. Bude lepší zůstat stranou. Kromě ní samotné nikdo z lidí na ulici nevěděl, že terčem byla ona.

Nebo třeba nebyla?

Kdo na to auto střílel? Měl v úmyslu ji ochránit? Nebo šlo o náhodu? Bylo na čase to zjistit.

Přesunula se tedy do volného koutu, položila tašky s nákupy na zem a prohrabala kabelku. Našla telefon, který jí dal Derrick Koger. Stiskla číslici 5 a přístroj vytočil patřičné číslo.

„Vyskytl se problém,“ zašeptala do telefonu, aby ji slyšel jen Koger. Během hovoru stála otočená čelem do rohu obchodu.

„Povídejte.“

Kogera znala jen krátce. Poprvé se setkali jednoho rána před devíti týdny v jejím domě v Lucemburku. Koger byl vysoký, měl prořídle, popelavě světlé vlasy, husté obočí a upřímný pohled. Bylo vidět, že má trochu pivní břicho, ale tvrdil, že se ho snaží zbavit. Častoval ji také přidrslými úsměvy, které zřejmě považoval za šarmantní. Když se obrátila na CIA, nevěděla, koho za ní pošlou. Ale že to bude samotný sekční šéf? To byla podstatně vyšší šarže, než si představovala. Přesto byla ráda, že to byl právě on – zdálo se, že je to rovný člověk.

Popsala mu, co se právě odehrálo.

„Domníval jsem se, že jste říkala, že banka o nás neví,“ konstatoval Koger. „Dávala jste si pozor, ne?“

Věděla, co tím myslí. Záměrně spolu mluvili co nejméně a vždy jen prostřednictvím telefonů na jedno použití, kterými ji Koger vybavil. Osobně se viděli pouze jednou během jejich první schůzky. Než odjela na dovolenou, nenápadně provedla všechny nezbytné kroky, které byly rutinně naplánované už přes dva měsíce. Nic by nemělo vzbudit nejmenší podezření.

„Byla jsem mimořádně opatrná,“ šeptala do telefonu. „Nejsem žádný amatér. Takže pozor, problém nepochází z banky. Je na vaší straně.“

Dlouhé ticho, které se na druhém konci rozhostilo, se jí nezamlouvalo.

„Dobře,“ ozvalo se nakonec. „Prověřím to.“

„Prověřte. A co mám dělat já?“

„Mám tam svého člověka,“ řekl Koger.

Tak to byl on, kdo jí možná zachránil život.

„Řekněte mi, kde jste, a já ho za vámi pošlu.“

Udělala to.

„Zůstaňte na místě,“ přikázal jí Koger.

KAPITOLA 6

Cassiopeia si okamžitě uvědomila, že se ocitla v pasti. Jiná možnost nepřicházela v úvahu. Koger tvrdil, že v trezoru budou tuny zlatých cihlíček. Kvůli jejich identifikaci ji vybavil nápisy a značkami, které byly kdysi dávno vyraženy do každé z nich, aby jednoznačně doložily, komu patří a jaká je její ryzost. V roce 1949 na to dohlížela tehdy nově vzniklá CIA. Koger Cassiopeiu ujišťoval, že jeho zpravodajské informace jsou spolehlivé. Ale mýlil se. Jak to Cotton říká? *Být liškou během honu není nikdy velká sranda.*

To teda není.

Kvílení alarmu ustalo.

Vyšla ze dveří a zabočila zpět do chodby vedoucí bankou vín. Ven vedly dvě cesty. Jedna po schodech, druhá výtahem. Došla k výtahu a všimla si, že v rozích u stropu jsou kamery. Pak se podívala na ukazatel pater, aby zjistila, v jakém podlaží se nachází kabina. Viděla, že jede dolů. K ní. Stoupla si vlevo od dveří a čekala, až kabina přijede. Netušila, kolik v ní bude lidí, nebo jestli budou ozbrojení. Tohle bylo koneckonců Švýcarsko, a dokonce i policisté tady nosili zbraně jen vzácně.

Cink.

Dveře od výtahu se otevřely a vystoupili z něj dva muži.

V uniformě. Ostraha, kterou viděla nahoře.

Vrhla se na ně, bližšímu muži podrazila nohy, vzdálenějšího pak zasáhla kopem tak, že odlétl zpátky do kabiny. Prudce

narazil na kovovou stěnu. Cassiopeia stiskla na ovládacím panelu tlačítko do druhého patra, a počkala, až se dveře zavřou a výtah odjede. Pak znovu obrátila pozornost k prvnímu muži, který se mezitím sbíral ze země, a ušetřila mu kopanec do tváře. Chlap vyhekl, z úst mu vylétly sliny, svezl se na podlahu, zůstal ležet a nehýbal se. Uvědomila si, že útok provedla před objektivy bezpečnostních kamer, takže už nemohla počítat s tím, že by využila okamžiku překvapení. Znepokojivé bylo, že strážný měl u pasu zbraň a bezpečnostní přezku rozepnutou. Zjevně ho zaskočila dřív, než stačil tasit. Vytáhla zbraň z pouzdra, odjistila a vypálila dvě rány. Každou do jedné z kamer, aby je vyřadila z provozu.

Oslepila je, i když pozdě.

Otevřela dveře vedoucí na schodiště. Schody mířily nahoru i dolů. Jasně se nabízela cesta nahoru, jenže tam ji budou očekávat další stráže. A všechny je postřílet nemůže.

Takže si zvolila cestu dolů.

Běžela po schodech a uvažovala, kam ji zavedou. Dole byla stanice výtahu a ještě jedny kovové dveře, které vedly do místnosti, jež byla nejspíš nějakým skladem. Byla tam spousta nábytku, polic a různého vybavení.

Ale cesta ven tudy nevedla.

A bylo to tu zas. Ocitla se přímo uprostřed problémů. Jako by je s Cottonem přitahovali. Popravdě řečeno, oba milovali dobrodružství, i když ani jeden z nich by to nikdy otevřeně nepřiznal. Jejich vztah byl jako na houpačce, jednou dole, podruhé nahoře, ale teď už byli nějakou dobu v pohodě. Cassiopeia ho milovala. O tom nemohlo být pochyb. A on ji také. Jakmile si to oba uvědomili a přestali city považovat za slabost, šlo všechno mnohem snáz. Na celé planetě nebyl nikdo, komu by věřila víc. Kam jejich vztah směřoval? Těžko říct. Představa sňatku je podle všeho oba děsila, takže debatě o téhle věci se obloukem vyhýbali. Užívali si společně strávených chvil a přebývali střídavě buď na jejím hradě v jižní Francii, nebo v Cottonově

knihkupectví v Kodani. A pak se tu a tam vrhali do dobrodružství, jako bylo tohle. Výborně se jim spolupracovalo. Tvořili tým. Jeden druhému kryli záda. Bohužel Cotton byl v tuhle chvíli v Basileji, dvě stě padesát kilometrů na sever odtud. Měla se s ním a s Kogerem setkat dnes vpoledvečer.

Ale co teď?

Pořád u sebe měla zbraň, ale byla jí pravděpodobně k ničemu. Nemělo smysl věci ještě zhoršovat. Kromě toho budou jistě v přesile. Pravda, trezor byl prázdný, ale jenom kvůli vínu tam tolik stráží jistě nebylo. Kamery, dokonalé sprinklery, alarmy a ozbrojenci. Jistě, některé lahve měly vysokou cenu, ale ani to neospravedlňovalo tak vysokou míru ochrany. Koger byl někde poblíž a čekal na ni, ale v tuhle chvíli jí nemohl pomoci. Kdokoliv tuhle past nastražil, udělal to velice šikovně. Sama byla člověkem, který spoléhá na vlastní instinkty, a uměla se pohybovat ve světě, kde se z přítele může stát přes noc nepřítel. A když se jí do myšlenek přeci jen vkrádaly pochybnosti, vždycky dala na instinkty.

Jako teď.

Dívala se na jedinou cestu, která vedla ven.

Na schodišti ale panovalo ticho. Zvláštní. Co jim trvá tak dlouho?

Přistoupila ke dveřím na schody a otevřela je. Všude byl klid.

Dobrá. Tak do toho.

Vydala se po schodech zpátky do podlaží, kde se nacházela banka vín, a škvírou v ocelových dveřích nahlédla do chodby. Strážný, který předtím ležel na podlaze, byl pryč.

Zvláštní.

Rozhodla se, že nepoužije výtah, a do přízemí stoupala po schodech. Když došla až nahoru, zlehýnka pootevřela dveře. Nejdřív viděla do malého prostoru před výtahy. Nikde nikdo. I tady byly v rozích pod stropem kamery. Jakmile tam vstoupí, bude pod dohledem.

Jinam jít ale nemohla.

Opustila schodiště, rychle pohlédla na jednu z kamer a pak se vydala do vstupní haly.

Čekala tam na ni pětice mužů.

Čtyři na ni mířili zbraní.

Pátý stál za nimi. Trošinku baculatý, s kulatou plešatou hlavou.

„Usoudili jsme, že nemá smysl vás dále pronásledovat, když tohle zařízení má jen jeden vchod a východ,“ řekl ten člověk.

„Odložte zbraň, prosím.“

Jako by měla na vybranou.

Pomalu se shýbla a položila pistoli na podlahu.

„A teď,“ řekl muž, „pojdte se mnou.“

KAPITOLA 7

Cotton prohledával ulici a pátral po Kelly Austinové. Dostal její popis a fotografii, její podobu měl uloženou v paměti. Fes-tovní, trénovaná, zrzavé, nakrátko ostříhané vlasy a perfektní chrup. Záviděl lidem se zdravými bílými zuby. Jeho vlastní ho vždycky trochu trápily. Očividně byla rychlá, protože utekla z místa činu a bleskově někam zmizela, ačkoli se nemohla dostat daleko.

Dorazily policejní vozy.

Doufal, že ho nikdo neoznačí jako střelce. Uvědomoval si ale, že se musí co nejrychleji vzdálit z místa činu, proto chvát-ně zamířil pryč. Zajímalo ho, jestli střely, které vypálil do okýnka vozu, napáchaly nějaké škody. Cílem bylo odpoutat po-zornost a zahnat útočníky, takže skutečnost, že saab rychle zmizel ze scény, znamenala, že úkol v tomhle ohledu splnil. Ale i když si pamatoval poznávací značku, pochyboval, že to k něčemu bude.

Přesto by to měl nahlásit.

Zabočil do malé uličky mezi dvěma obchody, vytáhl mobil a zavolal Kogerovi. Policie obsadila obě strany ulice a hledala svědky události. Naštěstí nikdo neukazoval jeho směrem.

Koger to hned vzal. „Vím, co se stalo,“ řekl. „Austinová mi už volala.“

„Řekla ti aspoň, kde je?“

Koger se zasmál. „Tys ji ztratil?“

Měl napjaté nervy i tak, takže tyhle poznámky to ještě zhoršovaly. „Derricku, o co tady jde?“

„Do něčeho jsme se přimíchali, Cottone. A to něco by se mohlo vyvinout v prvotřídní globální průšvih.“

Takové řeči slyšel nerad. „Myslel jsem si, že jde o rutinní akci. O jednoduchou výpomoc starému známému. Takhle jsi mi to popsal. Ale někdo zatraceně riskoval, aby tu ženskou dostal, a kdybych tady nebyl já, tak –“

„Rozumím a vážím si toho,“ přerušil ho Koger. „Ale tohle přece Kapitán Amerika zvládne, ne? Všechny zachrání.“

Tohle byl celý Koger. I když mu mazal med kolem pusy, cítil v jeho slovech sarkasmus. Spousta keců, aby člověk ztratil ostražitost. Koger byl důstojníkem CIA, byl tedy také součástí kultury slídění, přetvářky a žvástů, že špioni jsou americké oči a uši v zahraničí. Samé bláboly. A agentura měla za sebou dlouhé období, kdy v jejích řadách bujely neschopnost, arogance a zneužívání moci. Za starých časů, kdy byl Cotton ještě aktivním agentem Magellan Billetu, byla spolupráce se CIA nutností, ale nikdo po ní netoužil. Ještě před několika měsíci byl Koger rádo-vým členem rozvědky. Teď se na základě výsledku operace, kterou spolu provedli v Německu, a díky přímé intervenci z Bílého domu stal sekčním šéfem pro Evropu. Každý snaživý operativec CIA toužil po teplém místěčku v Langley a Koger nebyl výjimkou. Ale abyste tuhle odměnu získali, museli jste dodržovat jízdní řád. Pokud jste nestoupali ve služební hierarchii dostatečně rychle, vlak vám ujel. Koger měl za sebou více než dvacet let v terénu, z hlediska kariérního postupu už tedy hodně přeluhoval. Ale konečně se na něj usmálo trochu štěstí, které si zasloužil. Prokázal službu prezidentovi Spojených států a ten mu ji nezůstal dlužen.

V minulosti se Cottonovy a Kogerovy cesty několikrát protnuly. Někdy to bylo dobré. Jindy méně. Hodně Kogerových soupeřů už odešlo do výslužby a psalo knihy nebo se objevovalo na kabelových televizních stanicích v roli mluvících hlav.

Ale Koger byl stále v aktivní službě a ke cti mu sloužilo, že se vzdal zašívárny v Langley, kterou mu nakonec přeci jen nabídli. Zůstal operativcem, i když v pozici sekčního šéfa. Odpovídal to jeho pověsti tvrdého a nesmlouvavého člověka. Nikdo z těch, kdo s ním v minulosti spolupracovali, nepochyboval o jeho schopnostech a oddanosti. To ovšem neznamenal, že bylo jednoduché s ním vyjít.

Cotton nebyl výjimkou.

„Derricku,“ řekl, „já ti s tou záležitostí pomáhám. Tak bys mě nemusel tahat za nos.“

„Rozumím ti a o tvou pomoc stojím. Věř mi, že tě za nos netahám. Ale sám mám svázané ruce. Můžeš ještě chvíli počkat, než se mi trochu uvolní?“

Tomu Cotton rozuměl. Kolikrát sám pracoval skoro naslepo? Víckrát, než byl schopný spočítat. Ale bylo to v době, kdy byl agentem na plný úvazek, bral za to plat a měl podporu z týlu. Tady byl pěšákem odkázaným takříkajíc na spropitné. A celé se to zvrtilo. Takže chtěl vědět víc. „Jak moc velká akce to je?“

„Na škále od jedné do deseti...“ Koger se na chvíli odmlčel. „Jedenáct.“

Přehánění nebyl Kogerův styl. Dobrá, tohle je tedy vážné. „Tušíš, kdo se ji pokusil zabít?“ zeptal se Cotton.

„Obávám se, že jo. Což by mohlo tuhle akci na škále závažnosti povýšit na dvanáctku nebo třináctku.“

To byl ovšem Kogerův problém. „Má Cassiopeia potíže?“ zájímalo Cottona.

„Doufám, že ne. Ale stahuju ji.“

To rád slyšel. „Co chceš, abych udělal já?“ zeptal se Cotton.

„Z chůvy jsi povýšil na gardedámu. Poradíš si s tím?“

„Kam ji mám doprovodit?“

„Přivez mi ji sem do Ženevy. V celku. To druhé je zvlášť důležité.“

„Kde je?“

„Vidíš nějaké pekařství?“

Vyšel na okraj uličky a rozhlédl se. O kus dál jedno uviděl. „Jo, vidím.“

„Je uvnitř,“ řekl Koger. „Jsem si jistý, že díky tvé dokonalé paměti ji hned poznáš.“

S jeho pamětí měl pravdu. Šlo o vrozený dar. Neříkalo se jí fotografická, jak ji s oblibou nazývali v televizi a ve filmech, ale eidetická. Člověk s takovou pamětí má schopnost vybavovat si obrovské množství podrobností, aniž by je kdy ztratil ze zřetele.

„Jdu na to,“ řekl Cotton.

A zavěsil.

Vyšel z uličky, zabočil doleva a vydal se po chodníku rovnou k pekařství. To mu připomnělo, že má hlad. Od rána stačil sníst jen dva plněné rohlíčky, které slupnul před pár hodinami. Nějaké sladkosti by se hodily.

Policie pokračovala v obchůzkách po okolí, mluvila s lidmi a snažila se je vyslechnout, aby zjistila, co se stalo. Někde v ulici byly jistě kamery. Ty zatracené věci jsou všude. Až záběry prozkoumají, mohli by ho identifikovat. Protože se tu ale pohyboval na žádost CIA, doufal, že jakékoliv další kroky místních orgánů by Koger zarazil. To přece sekční šéfové pro Evropu mohou, ne?

Došel k pekařství a vstoupil dovnitř.

Hezký obchod. V nablýskaných vitrínách byly vystaveny čokoládové croissanty, jablečné koláčky, dorty, zákusky a quiche. Uvnitř bylo asi deset lidí, většina jich ale pozorovala dění na ulici. Kelly Austinovou zahlédl ve vzdáleném koutě, otočenou zády k ostatním, tašky s nákupy ležely vedle ní na zemi. Koger říkal, že je otřesená, takže s ní bude muset zacházet opatrně. Došel skoro až k ní, ale ne příliš blízko, protože by ji mohl vylekat.

„Paní Austinová,“ oslovil ji.

Otočila se a Cotton si hned všiml, že se jí v očích zračí strach.

„Poslal mě Derrick Koger. To já jsem venku střílel po tom autě. Jsem rád, že jste v pořádku. Jmenuji se –“

„Harold Earl ‚Cotton‘ Malone,“ dokončila větu místo něj.

Překvapilo ho to. „Koger vám řekl celé moje jméno?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Atlaský manévr***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.